

## מסורת הש"ס

(א) [ב"מ זד. קדושין יט:  
וש"נ,] (ב) [תוספתא פ"ב,  
ג] ב"מ א"א ליתא לי, (ד) [לעיל  
ג,] (ה) [קדושין יט,] (ו) ז"ל  
דכי אמר א"מ, (ז) ש"ך לע"ב,

## נוסחת הריב"ן

[א] עליה שום מירות:  
 [ב] לישנה להמרה: [ג] וקא  
 ממערין לך ארמא להו:  
 [ד] וקבל עלוי שאר דקדוקין  
 מירות א"מ ע"מ ששטמא  
 לגמתיס וקבל עלוי כ"י:  
 [ה] מז: [ו] וטעמא מלי  
 מפרס: [ז]  
 [ח] דלראשונה: [ט] דליין:  
 [י] למחסי: [כ] כמחסי:  
 [ל] ותיחזיק בזבול: [מ] ע"מ  
 שאזין לך עלי שאר כסות  
 ועונה: [נ] כי הא תשיב:  
 [ס] וחזרי:

## הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה וכו' ממנו  
אי לאו דנתכוון ללכת  
עליו מירות לאלה להיות  
יגדור ממנו וכו' ללא אמר  
הבן דסבר אי אמינא:  
(ו) ד"ה אלל וכו' ויטנו  
בגנן דפ"ק סוף דף ג'  
דאמרי אפי' לא נור לאלה:  
(ג) ד"ה חלוק וכו'  
דבראשונה נמי: (ד) ד"ה  
רבינו וכו' דאין בתנאו:  
(ה) ד"ה תתנו וכו' במקל  
נמי קא חשיב:

## גליון הש"ס

תוס' ו"ה דהוי מונח ב' ווא"ת ותפוס ליה. לא ידעמי מאי קאמלא האי מנאי ואדרבה טעמא דא"א לקיים ע"י שלח לא בידה דהא ע"י פלוגתא בדרה דבימות משה' נקט ויחור משום ממנה על מ' ששכתבו בתורה דזה לכ"ע ישיע: **בא"ד** ו"ה אחרי ששארם יובלים. ק"ל עדינן א"ר יתורן ק"ל דגדרים ר"פ וא"ל גדרים קום רחילת עולם א"ל אפסחא לא גדרים א"ל לקיים ע"י שלח וצ"ע:

## הגהות מהר"ב רנשבורג

א' תוֹס' ד"ה אִף כִּי קָא' תמרי צבי מִצִּיּוֹת תמרי צבי נמחקו ונ"ב אחריוהי ד' ב' ד"ה אִף כִּי קָא' יוֹר' שָׁמַע שְׁמַע מִצִּיּוֹת מַגִּילָא וּמִקְשָׁא כִּלְכָּל א"מ: מַגִּילָא לִרְבָּנָן וְכִי וּפְסִילִי גַלְמֵר ד' הוֹתֵר כְּלוֹן מִשּׁוֹס דִּבְדּוּ נִדְרָא וְשׁוֹבֵעָא מִן נִדְרָא וְנִשְׁבֻּעָא נִמְחָק: ע"ל אִלֵּךְ מִצִּיּוֹת עַל אִלֵּךְ נִמְחָקוּ וְנִשְׁבֻּעָא עַלִּי בְּאִחָד כִּלְכָּל: וְה' ב"א מ"מ הֵכָּה כִּיּוֹן דִּקְדָּן מִצִּיּוֹת בְּהַס כֵּס יִפְרֹס: כִּלְכָּל:

## הריני נזיר פרק שני נזיר

## י"א.

עין משפט  
ור מצודה

ד א מ"י פ"א מהלכות  
מירות הלכה יא סגמ  
לאוזן רמג:  
ה ב מ"י שם הלכה יב:  
ו ג מ"י שם הלכה יג:  
ז ד מ"י שם הלכה יד:  
ח ה מ"י שם הלכה טו:  
ט ו מ"י שם הלכה יז:

## הגהות התוספות

1. יָלַד אֶת־רִי. 2. יָלַד עַל־
- מִנְתָּ לְגִלְתָּ. 3. יָלַד וּמִזְרֹתָיו.
4. יָלַד וְהִמְרִיתָ לוֹ. וְעַיִן בִּי־רִי.
5. חִיבוֹת מִשּׁוֹם הָכִי נִמְחָק.
6. יָלַד הַמִּזְרֹתָיו. 7. בְּסִי־אֵל
- וְעַיִן דְּפִלְגִי. 8. דַּע שֶׁהִגַּחַת
- הָאִוֹרִם שֶׁהִבִּיא הָרִי־בִּי
- רַק־שֶׁבִירָה וְיָלַד בָּאוֹת ג' לֹא
- יִשְׁכַּח אֵלֶּה לְדַפּוּסִים יִשְׁטֹם
- דִּגְרָקִי מִזְרֹת וְשִׁבְעוֹת אֵלֶּה
- לְהִגִּירָא בְּסִפְרִים שֶׁלִּפְנֵינוּ
- אֵין לֵה מִקּוֹם כֻּלָּל.

פי' הרא"ש

מגו לו את הכוס ואמר  
ההיני נרין ממנו ה"ו נרין  
ההיני לר"ש דאמר דע  
שיזיר מכולן אכא מודה  
בין לארן כהן בדיאין י  
לכל גרע מירות נריות:  
וזה"ל לימא הכי סבר מייח"י  
[שכן] תארינא ומצער לי  
לן ארן להפציר שכבור  
רוסוף על שכרותו. אבל  
אין ארן להפציר כי  
באדם שאנו סביר הלכן  
אם אין דעתו לגור [הורן]  
לומר ר"ש על ערב: י  
רשן ורשן כבולן. רבנן  
לשפעייהו דאמרן לעיל  
אפילו אכל נדר אכל  
הורננא נרין מכולן: אבל  
איני יודע שנהניו אסור  
רשן ואיני מקבל על  
הלאסור אלא יודע  
ואף וז קנתי דירשא  
שהוא יודע שנידן  
בשן ודאי אמרין דאין  
לרשן תנאין ואסור כבולן  
אבל שפעייהו דרשן  
בשעות דאלו היה יודע  
שהנידן אסור בין לא היה  
לשפעייהו נריות: אבל כהן  
הייתי שחכמים מתירין  
וכי"ס דה"ק סבור  
הייתי שחכמים מתירין  
לא אף אם הייתי מקבלו  
ולכן איני מקבל עליה  
ולחכיני ערב בגמ' ו  
אמרת רישא [אסור] עליה  
משום דהוה מתנה  
מה שכתוב בתורה  
דיקם שאמר לישון על מנת  
לשכב שכאמר ההיני נרין  
לכל עליו כל נרין וזכי  
מקבליהו על מנת ומטיל  
אמרת בנריות לא  
דמתעל על מה שכתוב  
בתורה וזה [תנא] ע"י  
בתור דמי וזכי היכי בדמי  
לא הוה נרין בע"מ נמי  
הוה נרין: ונתיב כותיה  
ודביענו כדן מפני שכתוב  
על מ"ש בתורה ההיני  
כריש אלא לרנבן אלא  
מאמר חזן ק"מ הוה נרין:  
וזה אמרת רישא אסור  
משתי ר"ש בששעת  
גירורו לא קביל עליו.

(א) כתוב מן הגז הג' ח"ל  
משמע שהלשון נא בדקדוק  
וכן ה' מאמרו הריני נזיר  
ע"מ וכו' ול"ע דלפי מה  
שכתב הרמ"ש ז"ל בפ"ק  
דנדרים והביאו מרן ז"ל ביו"ד  
סימן ר"ד דגם שכתב  
בשמות נהג משפט התנאים  
א"כ אמאי נקט תלמודא משום  
ר"מ בפ"ו מה"ל אישות ה"ד :

**הריני נזיר ממנו.** פי' נזיר מן הכהנים הרי זה נזיר פי' כל דין נזירות עליו: **מועשה באשה אחת ואמר חכמים לא** נתבוונה זו **אלא לומר הרי ע"י כוס זה בקרבן.** ולא נאסרה אלא בצותו כוס בלבד וצגמ' פריך מעשה לסמור: **ואם שכור הוא הוה כאומר ע"י בקרבן.**

**מתני׳** ״מזגו לו את הכוס ואמר הריני נזיר ממנו ה״ז נזיר מעשה באשה אחת שהיתה שיכורה ומזגו לה את הכוס ואמרה הריני נזירה ממנו אמרו חכמים ילא נתכוונה זו אלא לומר הרי הוא עלי קרבן: **גמ׳** מעשה לסתור אמרת רישא הרי זה נזיר והדר תני מעשה באשה אחת אלמא בהאי הוא דאסור הא יינא אחרינא שרי חסורי מיחסרא והכי קתני מזגו לו את הכוס ואמר הריני נזיר ממנו הרי זה נזיר ואם שיכור הוא ואמר הריני נזיר ממנו אינו נזיר מ״ט כמאן דאמר הרי עלי קרבן הוא וכו״ת לימא הכי סבר מייתין לי אחרינא ומצערין לי אימא להו הא מילתא דפסיקא להו ומעשה נמי באשה אחת: **מתני׳** הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים הרי זה נזיר ואסור בכולן יודע אני שיש נזירות אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין יהרי זה אסור ור׳ שמעון מתיר יודע אני שהנזיר אסור ביין אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי מפני שאין אני יכול לחיות אלא ביין או מפני שאני קובר את המתים יהרי זה מותר ור׳ שמעון אומר: **גמ׳** ולפלוג נמי רבי שמעון ברישא אריב״ל חלוק היה ר״ש אף ברישא רבינא אמר ברישא לא פליג ר״ש מאי מעמא ימשום דהוה ליה מתנה על מה שכתוב בתורה וכו״ל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל ור׳ יהושע בן לוי אמר לך [האי] על מנת כחויז דמי תניא כוותיה דרבינא א אמר הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים ה״ז נזיר ואסור בכולן מפני שהוא מתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל: יודע אני שהנזיר אסור ביין: והאמרת רישא אסור ורבי שמעון מתיר אימא נמי הרי זה אסור ור״ש מתיר ואיבעית אימא לעולם לא תיפוך התם רישא

אחרי שאחרים יכולים להביא קביעות תחתיו נחשב כאילו כל המעשה יכול לעשות ע"י שליח וא"ת הא אמרינן (במנחות קט.) הריני נזיר לגלגל<sup>2</sup> בצית חונוי יגלה בצית המקדש גילה בצית חונוי יא ואמאי הא הוי מתנה על מה שכבד בתורה והל"ל בחונוי לא יא וא"ל דמשמעות לשונו הרי הוא שנים משמע ב<sup>3</sup> מקדש ואז גילה בחונוי לא יא ומשמע נגמא שאני מכיון כי אם ללעזרי ואז גילה בחונוי יא ובמקדש הוי חולין וצ"ל שחזר ומצא מלתא דאמר לא יא מגלגל במקדש גילה מלתא דלמיתור מעלייתא איכיון ועל מנת דאמר לא כלום הוא ואם גילה בחונוי גליא מילתא דלעזרי מכיון: **ה"א** ע"מ בחוץ דמי. כאילו אמר הריני נזיר מכל מלתא חוץ מן היין דלא הוי נזיר לר"ש דצעינן עד שדור מכיון וא"ת והא מקדש את האשה ע"מ שאין לה עלי שחר כסות ועוונה הויה מקודשת והתנאי בטל (קדושין דף טז:) ולא אמר כחוץ דמי וי"ל דגבי קדושין שאני דלמיתור אמר דצעינן חוץ משאר לא הוי נזיר אמר חוץ משאר לאו מפני קאמר ולכן פייס צביון אבל גבי מירא הוה נזיר: **נתיבא** בוותיה דרבינא.<sup>4</sup> דהא אמר על מנת חצצין והיינו דקתני אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי ויתירו לו<sup>5</sup> היין או שזהו פרנסת צימו: **לרבנן** כיון דנשתרי ליה חדא משום סכ<sup>6</sup> ת בחד מענייני נזירות כן יתיר בסוף הנזיר<sup>7</sup> בחד וכמו דפליגי<sup>8</sup> התם כס ונמא אצוי אחד מהן והתיר נדרו ופליגי אי הותרו כולן או לא אבל הכא כיון דתחילה הוי נזירות ד<sup>9</sup> על אחד הי"נ סוף נזירות ור"ש רש מכיון כמו כן תריך שאלה לכוון ונהי דשאל האחד לא הותר השני: ולרבי

**מִתְנִי' אָמְרוּ חֲכָמִים.** כִּיּוֹן דְּשִׁיכּוּרָה הִיא וְאִינֵה זָקוּקָה לְשִׁמְיָה גִרְאָן  
שֶׁלָּה נַחֲכוּנָה וְזוּ לְקַבֵּל עֲלֵיהָ אִינֵה לְשֵׁם מִירוֹת אֲלֵה לְנוֹמֵר יֵאָסֵר  
עַלֵּי כּוֹס זֶה קִרְבָּן וְאִינֵה אֲסוּרָה אֲלֵה כְּכּוֹס יֵין זֶה בִּלְצַד: **גְּמ' וי"ט.**  
דִּנְתַּחֲכוּנָה לְקַבֵּל עֲלֵיהָ מִירוֹת אֲלֵה לְהִיּוֹת גִּדּוּרָה מִמֶּנּוּ לִימָא

הכי צהאי ליטשנ אַ הרי הוא עלי קרצן  
להכי הוא דלא אמרה הכי דסברה אי  
לאמינא הכי סבירא להו שלא אקרתי  
עלי אלא כוס זה בלבד ומייטו לי כוס  
אדשמוי אלא ולא מנינא למשתי לי  
אמינאלא צהאי ליטשנ דפסיקנא להו  
מילתא דהוא אקריא נמי בדיקא אמינא  
לם לא מייטין לי. ומעשה נמי בדיקא כו':  
**במרתנא** הריני נזיר על מנת שאהא  
שופא יין. דוקיבל עליו את השאר:  
והיה זה נזיר ואסור בזבון. שכל דקדוקי  
מזירות עליו: **אבל אם אמר יודע אני**  
**שיש נזיר**. בעולם ואני יודע שזמר אסור  
ביין ואמר הריני נזיר הרי זה אסור  
בזבון. והיינו דבין א דאמרי אפלי  
לא נגדר אלא אחד מחד מנייניהו הוי  
נזיר בזבול: **ורבי שמעון מסייר**.  
דהואיל שלא קיבל עליו אלא חצי  
המירות שלא היה יודע שהנזיר אסור  
ביין הרי זה מותר בזבון ור' שמעון  
לפעמיה דאמר' אינו אסור עד שזיך  
ביין **אבל סבור הייתי**. כשהאמר מן  
היין שיהו חכמים ממתיין לי מפני שאני  
יכול להיות בלא יין: או יודע אני  
שהנזיר אסור לקבוצ ממים וכשקבלתי  
עלי מירות סבור הייתי שיהו חכמים  
ממתירין לי מפני שאומנותי לקבוצ ממים  
והיה זה מותר דליבולא מילתא למפרע  
דמעיקרא לא קיבל עילויא מירות מיין  
ומתוומתא ממים ולא קיבל עליו אלא  
חצי מירות: **ור"ש אומר**. וטעמא  
אמרש בזמנא: **גב' וליפלוג נמי**  
**ר"ש צרישא**. כי היכי דפליג ר"ש  
אודע אני שיש מירות דלא חייל  
עליה מירות משום דלא קיבל כל דקדוקי  
מירות: **הלוק היה ר"ש אף צראשונה**.  
א) ו) דרשאונה נמי קאמר ר"ש  
אזכין דאמר על מנת שאהא שותה  
ביין ומתא א' למת לא נדר אלא  
צבנאגלחא דלד ר"ש לטעמיה דאמר  
אזכין מזר עד שזיך מכוין: **צרישא אמר**

וְיִשְׂרָאֵל וְהָיָה לֹא פְלִיג ר"ש. דְּלִילוֹ הָסֵם כִּיּוֹן דְּלֹאמֶר הֲרִינִי מִיֵּד קִיבֵּל עָלָיו  
בְּכָל תּוֹרַת מִיֵּד וְהָיָה דְּלֹאמֶר ע"מ הוּא לִיָּה סְמִתְנָה עַל מָה שְׁכָתוּב  
בְּתַבְרוּרָה (י) וְאִין בְּתַנְגָּו כְּלוֹם וְהוּא לִיָּה מִיֵּד גְּמֹוֹר דְּהוּא לִיָּה כְּמִי שְׁאֵמֶר  
עַל מִנֵּת שְׁאִין לָךְ עָלֵי שְׂאֵר כְּסוֹת וְעוֹנֶה שְׁאִין בְּתַנְגָּו כְּלוֹם לְוִיחִיחִיב  
לִיָּה בְּכּוּלֵּן: (י) וְיִצְ"ל אִמֶּר לָךְ. בְּרִישָׁא גַּמִּי פְלִיג ר"ש דְּהָאֵץ ע"מ כְּחוֹךְ  
דְּמִי עָלֵי דְקֻבֵּל עָלֵי מִירוֹת בְּמַקְצָת לָךְ הִי תַמְנָה עַל מָה שְׁכָתוּב  
בְּתַבְרוּרָה דְּלִילוֹ לְגַבִּי מִיֵּד דְּלֹאמֶר ע"מ שְׁאִין לָךְ עָלֵי מִוֶּלֶךְ שְׂאֵר אִלָּא  
בְּכַסּוֹת וְלֹא עוֹנֶה לֹא קִיבֵּל עָלָיו כְּלוֹם אֲבָל הִכָּא קֻבֵּל עָלָיו בְּמַקְצָת וּמִשּׁוּם  
דְּהִכָּא הוּא תַנְגָּו קִיִּים וְאִינוּ מִיֵּד לְפִי שְׁאִין דְּבִרְיוּ הֲרַשְׁאוּנִים כְּלוֹם מִשּׁוּם  
לְדַרְבֵּי שְׁמַעוֹן לֹא הוּא מִיֵּד עַד שְׂחִיר בְּכּוּלֵּן: מִיָּד כּוֹסִיָּה דְרִיעֵנָא.  
דְּאִפִּילוּ בְּמַקְצָת (י) וְקָא חֲסִיב לִיָּה מִתְנָה: ור"ש אִוֶּסֶר וְהָאִמְרָה  
יִשְׂרָאֵל ר"ש מִסִּיר. דְּחָזִי מִירוֹת קִיבֵּל עָלָיו וְאִין סְוֹדְרִין לְתַנְגָּו:  
רִישָׁא

לילה דבורו דאין קדושין לחאזין וכי אמר הרי את מקודשת נמקודשת  
ולפסין לעיל (דף ג:) מקראי דלרצח שזיר מכוון דאס נדר מאחד מהס  
לילה מנאי ולא כאומר חוץ: "ס"פא דנדר מבוטלו ואתישרי מחד  
לעומאמא לתמים שאינו יכול לחיות בלא יין או שלא יטפל בשכר לתמי  
מישתערייא ליה לכולהו דכאסורו כך היתירו כשם שנאסר בתחילת הנוי

12.15.2015 11:15:00 AM